

Attilával

Elmerengtem itt e nyári,
hűvös alkonyon,
mennyi minden folyt már végig
bágyadt mocskos arcodon.
Hányszor tartottad hátadat az áruló felett,
ki ha kellett szíven dőfött,
máskor mohón itta vizedet.
Előttünk most lassan hömpölyög
egy fonnyadt dinnyehéj,
és nézzük együtt, mint kapkodja
a fakó magvakat,
ezernyi lusta seregély.
A végtelenben lassan hajózik,
egy elhagyatott ág darab,
ki azt hiszi egyszer haza talál,
pedig a folyó mindig egy irányba szalad.

S mint esztelen kutat utat,
lassan rájön, hogy egyszer felemelkedik,
máskor lesüllyed az akarat.
Egészen elmerengtünk, itt ezen az alkonyon.
A szemem kicsit opálos volt még,
de gondolatom megcsillant reggeli arcodon.
És egyszer csak, mintha éreztem volna
talán, mint egykor Attila,
milyen zavaros, bölcs és nagy volt a Duna.